

A szegény újságíró randevúra megy

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, valahol Szerbiában, élt egy szegény újságíró. Ez az újságíró nemcsak szegény volt, de ráadásul megrögzött agglegény is. Csak a munkájának élt: írt, tévézett, rádiózott, blogot vezetett, híreket gyártott. Úgynevezett vérbeli újságíró volt.

A barátai hiába próbálták meggyőzni a párkapcsolat előnyeiről, neki egyszerűen nem jutott ideje az udvarlásra.

„No, ha csak az időtényező az akadály, ezen ne múljon” – gondolták a barátok, és a tettek mezejére léptek. Mivel mindnyájan a közigazgatásban dolgoztak, volt idejük a munkahelyükön átböngészni néhány párkereső oldalt, hátha találnak megfelelő partit szegény haverjuknak.

Találtak is egy jónak ígérkező jelöltet, egy kellemes küllemű üzletasszonyt. Még a vacsorát is megszervezték és előre kifizették, így szegény újságírónak valóban csak annyi dolga maradt, hogy elmenjen a megbeszélt időpontban a kijelölt étterembe. Kötélnek is állt hosszas unszolást követően.

Az üzletasszony a valóságban is kellemes megjelenésű volt, és hát a szegény újságíró se volt egy ronda pofa, főleg így, hogy erőt vett magán: megmosta a haját és megstuccolta rendetlen szakállát – ám az est, mindennek ellenére, nem sikerült valami fényesen. A hölgynek állandóan csörgött hol az egyik, hol a másik telefonja, szapora elnézés-kérések közepette bonyolította a találka során is üzleti ügyeit, még a felszolgált Magret de Canard-t se volt ideje megenni. „Rendelj hat konténer gumimacit!”, „Ne feledd, december 31-ig kell leadnod a tendert a šidi szennyvíztisztító ülepítőjére!”, „Mondja, mitől ilyen drága ez a három kameruni zsiráf?! Az etiópiaiak nem olcsóbbak?” – az új-

ságírónak már zúgott a feje az üzleti csevejektől, amelyeket kénytelen volt végighallgatni. Nem is találkoztak már soha a vacsora után.

Amikor a haverok értesültek róla, hogy a randevú félresiklott, úgy döntöttek, tesznek még egy próbát. Ezúttal „politikus” kulcsszóval keresték a jelöltet, hiszen tudták: szegény újságíró barátjukat semmi sem villanyozza fel jobban, mint az, ha egy politikussal találkozhat.

Ezúttal egy kávéház volt a helyszíne a találkának, amelyet mind az újságíró, mind a politikus jól ismert, hiszen mindkét kaszt képviselői előszeretettel találkoztak itt, hogy az etikai kódex által tiltott ügyleteiket lebonyolítsák. A kezdeti feszelen hangulat azonban csakhamar feszélyezetté vált, amikor a beszélgetés során kiderült a politikus hölgy számára, hogy egy újságíró ül vele szemben. Karjait összefonta, és meglehetősen ellenségesen nézett hősünkre, aki bármit is kérdezett tőle, csak egy rövid, semmitmondó válasszal volt kénytelen beérni, mivel a tapasztalt politikusnő megrémült attól, hogy bármit is mond, az holnap megjelenhet az újságban. Így aztán a kávé gyors fölhörpintését követően a hölgy szinte köszönés nélkül távozott.

A haverok nem is próbálkoztak többé, szegény újságíró pedig visszatért a régi kerékvágásba, írt, blogolt, szerkesztett, vágott – hajnaltól napestig.

Mígnem egy nap egy új arcra figyelt föl a szerkesztőségi kávéházban, ahol szokásos pljeskavicáját költötte el épp. De micsoda arc volt ez! A szegény újságíró menten beleszeretett, és béna poénok elsütögetésével igyekezett bevágódni az ifjú, ámde az újságírói tapasztalat által barázdált, bölcs arcú lánynál. Bölcs vonásai ellenére a lánynak tetszettek a béna poénok, és amikor kiderült, hogy ugyanazon az újságírói témán dolgoznak, mindkettőnek fülig szaladt a szája, és ott rögvest eldöntötték, hogy egy közös cikkben fogják föltárni az Etiópiából rendelt három zsiráf közbeszerzési eljárása körüli korrupciógyanús ügyleteket.

Ettől a naptól kezdve sülvé-főve együtt voltak, minden cikket közösen jegyezték, és néhány évvel később meglett szerelmük gyümölcse is: egy megosztott Pulitzer-díj.